

JUBILEA

prof. JUDr. Petr Průcha, CSc.

Člen redakční rady Správního práva, ctihodný soudce Nejvyššího správního soudu a uznávaný učitel správního práva na Právnické fakultě MU, profesor Petr Průcha, oslaví v únoru tohoto roku významné životní jubileum.

Před deseti lety, u příležitosti výročí řádově nižšího, oslavenec obdržel hodnotnou poctu, připravenou přáteli a příznivci [*Kadečka, S. (ed.) Pocta Petru Průchovi. Praha: Vysoká škola aplikovaného práva, 2009*]. Můžeme v ní kromě nikoliv nezajímavého životopisu nalézt také přehled bohaté publikační činnosti jubilanta, který se v průběhu uplynulých let rozrostl o další hodnotné položky. Nepovažujeme za nezbytně nutné zde literární přírůstky vypočítávat, snad bychom mohli připomenout alespoň jeden z posledních publikačních počinů oslavence. Máme na mysli zdařilý úvod či komentář k reprintu klasické učebnice profesora Jiřího Hoetzela (původně: Československé správní právo. Praha: Melantrich, 1934).

O profesorovi Petru Průchovi je známo, že jde o člověka společenského, pracovitého, snad lze říci pozitivně naladěného, který se nezdráhá pomoci či poradit, a to nejen v otázkách právních. Ale – *last but not least* – oslavenec má další oceňovanou vlastnost, totiž nepostrádá smysl pro humor, řekněme anglického „stříhu“.

Přejeme profesorovi Petru Průchovi do dalších let především hodně zdraví, ale i dalších úspěchů v akademické práci, neboť bohužel – v souladu s věkovým limitem stanoveným zákonem – letos jeho soudcovská funkce skončí.

za redakční radu
Vladimír Sládeček

Při svém příchodu do redakce časopisu Správní právo jsem pocítovala velký respekt ke všem členům redakční rady časopisu. Tento respekt byl oprávněný a stále trvá. Opadla však určitá stísněnost, která onen původní respekt doprovázela. Jedním ze členů redakční rady, který se o to zasloužil, je prof. Petr Průcha.

Má v sobě to, čeho si u na slovo vzatých profesionálů vážím nejvíce – skromnost v posuzování sebe sama a velkorysost k chybám svých méně zkušených kolegů. Jednání s ním probíhá v atmosféře diskuse rovného s rovným, názory druhých poslouchá se zájmem, o problémech přemýšlí do hloubky. Zrcadlo nastavuje bez zastírání problémů, avšak vlídně.

V souvislosti s panem profesorem Průchou se mi vždy vybaví vyprávění o jedné jeho dětské vzpomínce. Jako malý chlapec měl raději bonbony, které byly zabalené, než ty, které byly v sáčku již bez obalu, měl rád to objevování a určité napětí při rozbalování pochoutky. Stejně tak má raději odborné články, kde není vše do detailu popsáno a jaksi bez obalu přímo naservírováno čtenáři, ale preferuje čtení, u kterého si čtenář musí na část věcí přijít sám a kde je možné pomyslnou pochoutku s napětím rozbalovat a postupně s určitou mírou vlastního přičinění poznávat.

A tato vzpomínka myslím vypovídá o panu profesorovi mnohé, v míře minimálně stejně hodnotné jako úctyhodné soupisy jeho odborných prací a záznamy o získaných titulech a oceněních.

Vypovídá o tom, že člověk, který je skromný a má pokornou touhu objevovat svět, nemůže dojít ničeho jiného než úcty a uznání.

Vážený pane profesore, přejeme Vám pevné zdraví a hodně životního elánu, a nám ostatním, abychom měli ještě dlouho tu čest i potěšení se s Vámi potkávat.

*za redakci časopisu
Petra Gronwaldtová Wagnerová*